

Arrest

nr. 164 421 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 september 2015 van de verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 17).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat N. VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 mei 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot vestiging.

1.2. Op 3 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag om machtiging tot vestiging ingediend op 04/05/2015

door (...)
is verworpen.

-REDE VAN DE BESLISSING:

aanvraag verworpen om reden van openbare orde:

Betrokkene werd op 13/05/2013 veroordeeld door het hof van beroep Antwerpen als dader mededader, bendevoorming M.O.O.het plegen van andere misdaden dan deze waarop levenslange opsluiting of opsluiting van 10 tot 15 jaar of meer gesteldis, tot 2 jaar met onmiddellijke aanhouding“

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert een schending aan van de motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van motivering.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, meent de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing louter wordt verwezen naar een strafrechtelijke veroordeling op 13 mei 2013, dat er wordt volstaan met de motivering dat zij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met onmiddellijke aanhouding, dat de beslissing bijgevolg enkel gebaseerd is op het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling zonder haar persoonlijk gedrag in overweging te nemen. De verzoekende partij meent dat niet is voldaan aan de motiveringsvereiste door enkel te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling zonder daarbij de omstandigheden te expliciteren die blijk geven van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden. De verzoekende partij stelt dat het Hof van Justitie reeds meermaals uitspraak heeft gedaan over de draagwijdte van het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ waarbij zij citeert uit deze rechtspraak en dit als volgt *“Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”* Uit de rechtspraak volgt tevens, volgens de verzoekende partij, dat niet kan worden volstaan met een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling, dat een meer gedegen fundering noodzakelijk is.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 15 van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en behoudens wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevindt, moet de machtiging tot vestiging verleend worden aan:

1° de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen of diens familieleden op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, voorzover deze, wat de echtgenoot of de partner betreft, samenleeft met die vreemdeling; 2° de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven.

De minister of diens gemachtigde kan controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de gestelde voorwaarden. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens dat er gefraudeerd werd of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.”

Artikel 3, eerste lid, 5° tot en met 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem;

6° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;”

Uit de vermelding in de bestreden beslissing dat de aanvraag verworpen wordt om reden van openbare orde, kan afgeleid worden dat de verwerende partij *in casu* de uitzondering uit artikel 3, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet toepast om de aanvraag om machtiging tot vestiging te verwerpen.

3.4. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling zonder haar persoonlijk gedrag in overweging te nemen. De verzoekende partij meent dat niet is voldaan aan de motiveringsvereiste door enkel te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling zonder daarbij de omstandigheden te expliciteren die blijk geven van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden.

De Raad stelt vast dat, zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt, in de bestreden beslissing ter staving van het openbare orde karakter enkel verwezen wordt naar een strafrechtelijke veroordeling, doch zonder de omstandigheden uiteen te zetten op grond waarvan zij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden. Uit de bestreden beslissing kan verder niet afgeleid worden op grond van welke concrete feiten de verzoekende partij veroordeeld werd. Een strafrechtelijke veroordeling tot twee jaar met onmiddellijke aanhouding toont aan dat de verzoekende partij op een bepaald ogenblik de openbare orde heeft geschaad, doch artikel 3, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet, waarnaar artikel 15 van de vreemdelingenwet verwijst, is van toepassing *“wanneer hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Uit een verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling tot twee jaar met onmiddellijke aanhouding op datum van 13 mei 2013, waarbij bovendien niet vermeld wordt op grond van welke concrete feiten de veroordeling werd uitgesproken, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij in het verleden de openbare orde heeft geschaad, doch niet waarom dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij kan

gevolgd worden dat geen omstandigheden worden weergegeven waarom zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

3.5. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 september 2015 van de verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 17) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER